

Csujá Imrét máig mardossa az önvád a kamasz fia öngyilkossága miatt

Life.hu 2019.03.28.

Csujá Imre őszintén vallott D. Tóth Krisztának az Elviszlek magammal című műsorban élete legnagyobb tragédiájáról, kamasz fia öngyilkosságáról, és a történetet kísérő önvádról is.

Csujá Imrét D. Tóth Kriszta egy tévéfelvételtől fuvarozta második otthonába, az Örkény Színházba. Útközben Csujá Imre elmesélte, hogy első fontosabb filmes szerepét, a Hosszú alkony buszsofőrét egy véletlennek és a rendező bizonytalanságának köszönhette. Janisch Attilának ugyanis egy szinkronos haverja ajánlotta a szerepre Imrét.

„Te, itt mászkál a Csujá, hívd már be” – tanácsolta a rendezőnek a barát, ő pedig tett egy próbát a színésszel. „De ahogy később megtudtam, kicsit hitetlen volt – mesélte Imre. – Aztán, amikor az első jelenet próbája megtörtént, és odaszóltam a Törőcsik Marinak, hogy »Jöjjön már, magára várunk!«, Attila kiesett a képből, és elvetődött a busz előtt, ott fetrengett a földön a nevetéstől...”

"

Törőcsik Mari pedig úgy értékelte Imre első megszólalását, hogy „ez k*rva jó”. De Imre nemcsak első filmszerepét, hanem – saját bevallása szerint – hosszú házasságát is a szerencsének köszönheti. Árvay Zsuzsa szinkronrendező a színésznek egyszerre a felesége és a legjobb haverja is. A csaknem négy közösen eltöltött évtized alatt azonban nem csupán szerencsés időszakok voltak. A házaspár hatalmas tragédiát is átélt; a pár egyik gyermeke kamaszkorában depresszió miatt öngyilkos lett. Csujá Imre hosszú évekig képtelen volt beszélni a nyilvánosság előtt a veszteségről.

„Azért kezdtem el, hogy az emberek okuljanak a történetünkből. Ha érzik, hogy valami nem stimmel, azonnal a legjobb szakemberhez kell fordulni. Van bennem egy önvád, hogy nem a megfelelő szintű hozzáértő emberhez fordultunk, hanem nevelési tanácsadással kezdtük, és ez

nem volt elég " – vallotta be a színész, hozzátette: az, hogy beszélt róla, segítette a tragédia feldolgozását. Ahogy az is, hogy néhány szerepében a színpadon ki tudja adni a fájdalmát.

„Beszélgetünk róla sokat otthon is. Én – a feleségemmel szemben – bizonyos darabokban ki is tudom játszani magamból, ki tudom énekelni magamból. Én tudatosan nem tudok sírni a színpadon. Tudom, hogy van valami technika, amivel be lehet csapni a nézőt. De azt soha nem szoktam forszírozni, mert látszik. Viszont ezek a spontán dolgok kihozzák, az meg megállíthatatlan ."